

PONISZCZEĆ (2) *vb pf*

o jasne.

fut 3 sg poniszczaje (1). ◇ [praet 3 sg n poniszczało. ◇ 3 pl subst poniszczwały.] ◇ con 2 pl m pers
byście poniszczeli (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Zepsuć się, zmarnieć, zniszczyć (zwykle o wielu) (2) : [A te dobra Pobiedziska za zaniedbaniem
gospodarstwa w prowenciech bardzo poniszczało LustrWpol I 278; LustrMaz 174.]

poniszcząć komu (1): Strum R2 cf W przeciwstawieniu.

W przeciwstawieniu: »ponaprawiać ... poniszcząć« (1): [Pan] o małą rzecz/ pozbędzie cnotliwego
y pożytecznego ługi. A nie baczy fye aż kiedy ónego ługi nie ma: áże mu pożytków vbywa/ to co
mu ponápráwiał/ wśzytko mu ponifzcieie. Strum R2.

a. *O społeczeństwie [przez co] (1) : Zá czym powiedział ten Bek [mówiąc o śmierci smoka z siedmią*
głów]/ że fię y wy ftrzeście/ ábyście przez te wiele głów [= wielu rządzących] iáko nie ponifzczęli
[!]. CzahTr D4.

Synonimy: poginać, popsować się, zemdleć, zepsować się, zginąć.

Formację współrdzenne cf NISZCZYĆ.

MN